

vyznačen přesně ani druh, ani rozsah, ani čas vymáhaného plnění, a že proto na základě něho exekuce neměla být povolena, zejména ve příčině navrženého odstranění střechy, o kterém se smír vůbec nezmiňuje. Stížnosti nelze upřít oprávněnosti. Vymáhající strana nemůže nárok na odstranění střechy z novostavby povinného, pokud tato opírá se o její střechu, vůbec o smír opírat, poněvadž dle jeho znění povinný k takovému plnění (opomenutí) se nezavázal, a dokonce ani o způsob a objemu pokrytí novostavby ve smíru není zmínky, takže v tomto směru není pro povolení exekuce exekučního titulu. Nehledíc však k tomu, co právě uvedeno, soud rekursní pokládá za to, že exekuční titul nevyhovuje předpisu §u 7 odstavec první exekučního řádu, dle něhož lze exekuci povolit jen tehdy, je-li z exekučního titulu kromě osoby oprávněného a povinného zřejmým také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění (opomenutí). Příslušná stať smíru (III. odst.), o kterou vymáhající strana opírá exekuční nárok, zní: »Žalovaný je oprávněn zamýšlenou novostavbu přistavěti na roh stavení žalobců, musí však žlábek vznikající mezi oběma střechami svým nákladem opatřiti plechovým žlabem, kterým dešťová a sněhová voda bude odváděna na jeho pozemek, a jest povinen tento plechový žlab svým nákladem udržívat«. I kdyby se za to mělo, že předmět, způsob a objem plnění jest dostatečně určitě vymezen, je patrné, že dlužníku ku splnění závazku (ku zřízení žlabu) nebyla stanovena lhůta. Poněvadž uplynutí lhůty, dlužníku ku plnění příslušející, náleží k podstatným podmínkám povolení exekuce, (§ 7 ex. ř. — Mot. str. 153 mat. I str. 471), nelze smír pokládati za exekuční titul, vyhovující ustanovení §u 7 ex. ř. Za tohoto stavu věci mohla by exekuce být povolena dle §u 7 odstavec druhý ex. ř. jen tehdy, kdyby strana vymáhající způsobem tam naznačeným prokázala, že nastaly skutečnosti, rozhodné pro splatnost (vykonatelnost) nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správné důvody rekursního soudu; stačí proto na ně poukázati, by zbytečně nebyly opakovány, a dodati: Ustanovení §u 7 ex. ř. vyžaduje výslovně, by předmět, způsob, obsah i doba povinného plnění byly z obsahu exekučního titulu zjevné, a zdůrazňuje v odstavci druhém, že před uplynutím lhůty, stanovené pro plnění, nelze exekuci povolit. Lhůta musí být tedy v exekučním titulu výslovně stanovena a nestačí, že si ji lze snad z obsahu exekučního titulu domysleti. Kdyby lhůta plnění spadala do provedení novostavby, musilo by toto provedení novostavby být prokázáno ve smyslu §u 7 odstavec druhý ex. ř. (§ 10 ex. ř.). Těmto zákonným předpisům však vyhověno nebylo.

#### Čís. 4809.

Po dobu přiročí ve smyslu §u 5 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. nelze na peněžní ústav, ohledně něhož bylo přiročí nařízeno, nastupovati ani o složení vyjevovací přísahy.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 203/25).

Proti návrhu vymáhajícího věřitele, by bance L. bylo uloženo, předložit seznam jmění a vykonati přísahu dle Šu 47 ex. ř., namítl zástupce banky, že výnosem ministerstva financí ze dne 15. listopadu 1924 bylo bance povoleno přiročí dle zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. Soud první stolice návrhu vymáhajícího věřitele vyhověl, maje za to, že řízení dle Šu 47 ex. ř. není krokem exekučním, nýbrž samostatným jeho doplňkem i že se tedy naň nevztahují předpisy exekučního řádu o odkladu a ani přiročí, povolené výnosem ministerstva financí ze dne 15. listopadu 1924. Rekursní soud zamítl pro tentokráte návrh vymáhajícího věřitele. Důvody: Stížnost dlužno uznati oprávněnou. Jest sice pravda, že řízení podle Šu 47 ex. ř. není krokem exekučním, nýbrž samostatným doplňkem vlastního exekučního řízení, jehož účelem jest, by vymáhající strana zvěděla bezpečným způsobem o dlužníkově majetku a tak zjedнала si základ, o který by další své exekuční kroky opřela a vymožení svého nároku uskutečnila. Rovněž jest správné že předpisy o odkladu exekuce v exekučním řádě uvedené na řízení vyjevovací se nevztahují. Leč dále již nelze souhlasiti s prvním soudem, že ani přiročí povolené povinné straně výnosem ministerstva financí ze dne 15. listopadu 1924 ve smyslu zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n. na řízení vyjevovací nemá vlivu a nejeví účinků. Jestliže podle Šu 5 (2) cit. zák. po dobu přiročí nelze ústav, jemuž bylo povoleno, na plnění starých pohledávek ani žalovati, tedy tyto ani vůbec soudně uplatňovati, jest z toho odůvodněn závěr, že nelze ve příčině pohledávek, pokud přiročím jsou postiženy, vůbec podnikati nižádné soudní kroky, které by měly za účel jich zjištění, zajištění nebo vydobyti. Úmyslem zákonodárcovým, který zračí se jasně ve všech předpisech daných v Šu 5 cit. zák., bylo zřejmé, by na dobu trvání přiročí jakékoliv soudní řízení ve příčině starých pohledávek nebylo konáno. Tomuto úmyslu by se přičilo, kdyby zahájení řízení vyjevovacího bylo povoleno a v něm bylo pokračováno. Usnesení prvního soudu dotýčnému návrhu vymáhající strany vyhovující se zákonem tedy srovnati nelze, pročež stížnosti právem proti němu se obracející bylo vyhověno a uznáno tak, jak shora bylo vysloveno. Ježto přiročí bylo povoleno do 28. února t. r., byl návrh vymáhající strany zamítnut toho času.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Rekursní soud zcela správně z ustanovení Šu 5 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., dle něhož nelze po dobu přiročí peněžní ústav, ohledně něhož bylo přiročí nařízeno, pro staré pohledávky (§ 4 (1) ani žalovati, ani proti němu soudcovského zástavního práva nabýti, aniž exekuce vésti nebo ji vykonati, dovodil, že po dobu přiročí nelze na peněžní ústav ani nastupovati o složení vyjevovací přísahy podle Šu 47 ex. ř. Uložení vyjevovací přísahy podle Šu 47 ex. ř. jest také exekucí, byť i jen podpůrnou, nemá tedy již podle doslovu zákona v době přiročí místa a mimo to při opačném stanovisku nebylo by dosaženo toho, co bylo zákonem shora uvedeným a ustanovením jeho Šu 5 zamýšleno, totiž ochrany peněžního ústavu. Důvodová zpráva rozpočtového výboru k návrhu zákona (posl.

sněmovna tisk. čís. 4831) mimo jiné uvádí, že příročím má býti zabráněno, by peněžní ústav nebyl ponechán na pospas zneklidněných věřitelu, a že má příročím býti mu poskytnut čas, by mohl buď vzniklou nedůvěru zaplašiti nebo po případě svou likvidaci připraviti. Tomuto cíli příročí by uložení vyjevovací přísahy mohlo býti toliko na překážku. Krom toho jest i uvážiti, že by uložení vyjevovací přísahy nemělo smyslu, kdyžtž podle §u 5 zákona nelze netoliko staré pohledávky exekucí vymáhati, nýbrž nelze je ani po dobu příročí, nebylo-li jako v tomto případě při nařízení příročí jinak stanoveno, vůbec uspokojovati.

### Čís. 4810.

**Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).**

**Lze povolit (nikoliv též vykonati) exekuci vyklizením z bytu, i když byl povolen její odklad.**

**Návrh na pokračování v exekuci dosud nepovolené dlužno pokládá za návrh na její povolení.**

**Návrh na povolení exekuce není opozděným, i když se nestal ve lhůtě §u 575 odstavec třetí c. ř. s., byl-li vymáhající věřitel předstižen žádostí povinného o odklad exekuce.**

(Rozh. ze dne 17. března 1925, R I 207/25).

Nájemníku byl povolen usnesením ze dne 31. října 1924 odklad exekuce vyklizením do 31. ledna 1925. Usnesením ze dne 3. února 1925 povolil s o u d p r v é s t o l i c e další odklad exekuce až do 30. dubna 1925, usnesením pak ze dne 4. února 1925 zamítl týž soud návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v exekuci. R e k u r s n í s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli pokračování v exekuci s tím, že výkon exekuce bude proveden až po uplynutí doby, na kterou byl povolen odklad exekuce, totiž po 30. dubnu 1925. D ů v o d y: Soud rekursní nepokládá správným usnesení prvního soudu ze dne 4. února 1925, kterým návrh strany vymáhající na pokračování v exekuci byl zamítnut vzhledem k usnesení ze dne 3. února 1925, jímž povolen byl další odklad exekuce do 30. dubna 1925. Strana vymáhající podala návrh na pokračování v exekuci po uplynutí lhůty odkladu, když jí ani známo býti nemohlo, že byl straně povinné na novou její žádost nový odklad exekuce povolen. Nebylo tu tedy důvodu k zamítnutí důvodného návrhu na pokračování v exekuci a pouze výkon exekuce také i v usnesení pokračování v exekuci povolujícím měl býti odložen ve smyslu usnesení ze dne 3. února 1925. Důsledkem toho měly býti straně vymáhající také přisouzeny útraty její žádosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a potvrdil napadené usnesení s tou opravou, že povolil nikoliv pokračování v exekuci, nýbrž exekuci nuceným vyklizením bytu.

### D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu jest v podstatě souhlasiti. Rekursní soud přehlédl dle odůvodnění svého napadeného usnesení, že vymáhající